

Göteborgs-Posten

Sara Arvidsson

"Verket vittnar om ett trauma: en familj som isolerar sig och för att slippa höra omvärlden nynnade de repetitivt"

SIDAN 36A

Lätt kaotiskt bland jäsande känslor

Det luktar lite jäst på Galleri Box, där gruppställningen Superorganismen just nu visas. Sara Arvidsson har varit där.

KONST

SUPERORGANISMEN

Galleri Box

Utställningen pågår i o m 10 december

Foto: Sara Arvidsson

En servitör på en flott restaurang ramlar och späller ut kaffe, i fallet lyckas han även slå ner bord och stolar. Det är lite pinsamt men den brittiska konstnären Laura White, som befinner sig på stället vid tidpunkten, blir fascinerad: servitörens rörelser kan beskrivas som ett slags performance. När alla skärvor är bortsopade, får man dock intrycket att ingenting har hänt.

Whites text om restaurangincidenten – *Spillage* – ingår i gruppställningen *Superorganismen* på Galleri Box. De medverkande konstnärerna kommer från olika länder och deras verk är skulpturala samtidigt som de är performativa. De tycks sträva efter att frigöra sig från en sluttigt form. Utställningen är därför lite kaotisk men på ett fördelaktigt sätt. Whites text fungerar som en vägledare då den beskriver en flyktig händelse som bara finns kvar i minnet eller som diffusa kaffespår på golvet – stygn som inte alltid är synliga fast ändå sätter själsliga avtryck.

ÖAVSETT OM DET rör sig om en inre metamorfos, som i Dominique Reys skogsvideo där konstnären skakar i spasmer och tycks lämna sig själv, eller den intrikata kommunikationen mellan bin, vilken intresserar Aganetha Dyck och hennes son Richard, är det de långtgående processerna – hur allt hänger ihop – som är utställningens kärna.

Linda Tedsdotter's klaustrofobiska installation hänvisar till den obskyra rädslan för allt som inte är bekant, och hur denna rädsla kan utnyttjas i politiska och ekonomiska syften. Den består av flera syrgasmasker på stativ som tillsammans bildar en liten grupp. Från varje mask hörs ett dovt hummande. Verket vittnar om ett trauma: en familj som isolerar sig och för att slippa höra omvärlden nynnade de repetitivt.

I Anja Carrs PVC-skulptur rymms likaså en stor dos trygghetslängtan. Den refererar bland annat till subkulturen Brony, i vilken vuxna, mestadels män, dyrkar My Little Pony-leksaker. Intresset behöver inte vara sexuellt utan uppstår snarare som en kompensation för något man missat eller förbjudits att leka med när man var liten. Fixeringen kan liknas vid ett pulserande sår, som man ständigt återvänder till.

DET LUKTAR LITE jäst i utställningen. Doften kommer från ytterligare ett verk av White: en rund skulptur av deg som har skapats på plats. Den jäser fortfarande och är delvis täckt av en vit hinna, som jag först tror är glasyr. Det är emellertid jesmonite, en sorts plast, och dess lager trycker tillbaka den svällande degen. Man bara väntar på att skulpturen ska spricka. För mig blir Whites skulptur, liksom flertalet av de utställda verken, en utmärkt metafor för undertryckta känslor, vilka man vill punktera och slippa ut.

Sara Arvidsson

Konstskribent

RÄDSLÅ FÖR DET OBEKANTA. Linda Tedsdotter's klaustrofobiska installation med syrgasmasker och hummande ljud vittnar om ett trauma, skriver Sara

Bild: JONAS LINDSTEDT